

Παραγωγές με αγχολυτική επίδραση για τα άγχη ημών των θεατών

«A Steady Rain» της
Keith Huff στο
Wherehaus 612
Σκηνοθεσία: Νικόλας
Κουρούμτζης
Σκηνικά: Ena Paetsch
Wiig
Μουσική: Σταύρος
Χόπλαρς
Παίζουν: Λευτέρης
Σαλωμίδης, Μάνος
Γαλανής

Για δύο λόγους θα μπορούσε να έχει κανείς επιφυλάξεις για την επιλογή του έργου της Keith Huff από τον Νικόλα Κουρούμτζη. Ο πρώτος θα μπορούσε να συνοψιστεί σ' ένα πολύ κυπριακό «και τι μας νοιάζει» για μία ιστορία με δύο Αμερικανούς αστυνομικούς; Μήπως δεν υπήρχε κάτι πιο σχετικό με τη δική μας πραγματικότητα; Εδώ του κοτζάμ ΘΟΚ του κάνανε παράπονα για την, άς το πούμε, όχι τόσο ευδιάκριτη αιτιολόγηση της επιλογής της «Γεθσημανής», ενός έργου για τη διαφθορά των Άγγλων πολιτικών, με τους ήρωες του «Steady Rain» πώς θα επικοινωνήσουμε; Ο δεύτερος λόγος επίσης σχετίζεται με το θέμα του έργου. Μήπως δε χορτάσαμε από ταινίες και σειρές με Αμερικανούς αστυνομικούς, σκληρούς ή ανθρώπινους, διεφθαρμένους ή αδιάφθους, στις μικρές και μεγάλες οθόνες; Πόσες πτυχές πια μπορεί να έχει αυτό το θέμα, πόσο ανεξάντλητο μπορεί να είναι;

Αφήστε τις επιφυλάξεις. Πρόκειται για ένα πολύ καλό θεατρικό έργο. Το θέμα γίνεται όχημα για μια συναρπαστική διαδρομή στην ψυχολογία των ανθρώπων σχέσεων. Με καθαρά γυναικεία ευαισθησία, οξυδέρκεια και «από απέναντι» παρατηρητικότητα ο συγγραφέας Keith Huff διεισδύει στα βάθη των δύο ανδρικών χαρακτήρων, εξετάζει τη φύση της υποβόσκουσας στην αρχή και εκρηκτικά συγκρουσιακής προς το τέλος ανταγωνιστικότητας μεταξύ τους. Η επιλογή του επαγγέλματος των δύο ηρώων και το γεγονός ότι είναι δεμένοι μεταξύ τους σε ζευγάρι ως αστυνομικοί partners δίνει στο συγγραφέα τη δυνατότητα να εξετάζει τους χαρακτήρες μέσα από τις κοινές δοκιμασίες, τους κοινούς πειρασμούς και τις κοινές παγίδες των δρόμων της πόλης και κάθε φορά να βγάζει διπλό αποτέλεσμα, καθώς οι δύο συνέταιροι συμπεριφέρονται με σημαίνοντα διαφορετικό τρόπο σε κάθε περί-

πτωση. Εξάλλου, η ένταση της περιγραφής της δράσης και ο παλλόμενος ρυθμός του λόγου δίνουν στο έργο μια σχεδόν κινηματογραφική παραστατικότητα.

Η ευρηματική φόρμα της διπλής αφήγησης με εναλλασσόμενους αυτό- και αλληλοχαρακτηρισμούς, με ταυτόχρονο διπλό σχολιασμό των γεγονότων, απαιτεί μια ιδιαίτερα φροντισμένη σκηνοθεσία και υποκριτική δουλειά ακριβείας. Ο Νικόλας Κουρούμτζης έχει αποδείξει επανειλημμένα ότι εργάζεται πολύ καλά με μικρά σύνολα και ξέρει πώς να δέσει τις ερμηνείες σε σχέσεις δημιουργικής αλληλεξάρτησης. Στο απέρητο σκηνικό περιβάλλον της Ena Paetsch Wiig με το κενό του χώρου να έρχεται σε αντιπαράθεση με τα μικροαστικά όνειρα για μια «καλή ζωή» και το σκοτεινό παράθυρο να προοικονομεί τραγωδία, οι δύο ερμηνευτές γεμίζουν πλήρως τον χώρο και τον χρόνο. Ο Λευτέρης Σαλωμίδης και ο Μάνος Γαλανής πλάθουν εικόνες, σκιαγραφούν τα δευτερεύοντα πρόσωπα, κορυφώνουν την ένταση με ελάχιστη κίνηση και καθόλου κραυγαλέα. Πετυχαίνουν με την εμφανισιακή και τη

συμπεριφεριακή διαφορετικότητα των ηρώων τους να αποδώσουν τη χρόνια σχέση εξάρτησης, επιβολής, προσπάθειας κυριαρχίας, αλληλεγγύης, ασυνείδητου φθόνου και ανταγωνισμού. Ο ήρωας του Μάνου Γαλανή προσπαθεί να αναγκάσει τον φίλο του να ακολουθησει τα δικά του χνάρια, τα δικά του πρότυπα συμπεριφοράς και ταυτόχρονα διανύει μια αυτοκαταστροφική πορεία. Ο ήρωας του Λευτέρη Σαλωμίδη βρίσκεται στην ασυνείδητη διαδικασία αντικατάστασης του συντάιμού του στα όσα ο άλλος θεωρούσε κτήμα του, στο σπίτι, στην οικογένειά του, στον ρόλο του συζύγου και του πατέρα.

Η παρτιτούρα του κειμένου είναι αληθινά ποιητική, η σκηνοθετική ανάγνωση του κειμένου και η

καθοδήγηση των ερμηνευτών σωστή και οι υποκριτικές ικανότητες και των δύο ηθοποιών εντυπωσιακές. Ο δυστυχώς (αχ, δυστυχώς) δυσανάλογα μικρός ως προς το επίπεδο της παραγωγής αριθμός των θεατών ικανοποιείται πραγματικά, αλλά δεν πιστεύω να ξαφνιάζεται, αν θυμάται τις προηγούμενες δουλειές των Σαλωμίδη και Γαλανή. Θεωρώ ότι πολύ λίγο από τους ηθοποιούς του μικρού μας θεατρικού χώρου μπορούν να παρουσιάσουν τόσο σταθερό επίπεδο μέσα από τόσο διαφορετικούς ρόλους, όπως ο Λευτέρης Σαλωμίδης. («Πέτρες στην τσέπη», «Βρόμα», «Πιτσιμπούργκο», «Killer», «Υπό το μηδέν»). Θεωρώ επίσης ότι κάνοντας εντύπωση ως Ρόζενκραντς (ή μήπως ως Γκίλντερνστερν) ο Μάνος Γαλανής σε μικρές και μεγάλες του δουλειές την επαναβεβαιώνει.

Η φετινή σεζόν, ίσως πιο ταραχώδης από άποψη επαγγελματικής αβεβαιότητας για τους ανθρώπους του θεάτρου, έφερε αρκετές λιτές και ολιγοπρόσωπες ενδιαφέρουσες παραγωγές, που συχνά είχαν και αγχολυτική επίδραση για τα άγχη ημών των θεατών.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@philelefttheros.com

